

Verkruimelbaarheid

Laura van Schöll (NMI), Yuki Fujita (NMI), Gerard Ros (WUR, NMI), Marius Heinen (WUR)

1. Definitie

Het gemak (benodigde energie) waarmee de grond kan worden gebroken en de geschiktheid van de bodem voor grondbewerking.

2. Achtergrond

Verkruimelbaarheid is een aanduiding voor het gemak waarmee de grond kan worden gebroken/verkruimeld en van de breedte van het vochttraject waarbinnen dit mogelijk is. De verkruimelbaarheid van een bodem wordt bepaald door de binding tussen bodemaggregaten. Deze binding is bepalend voor de werktuigkeuze en voor het eindresultaat. Naarmate de verkruimelbaarheid lager is, kost een bewerking meer energie en zijn er zwaardere trekkers en werktuigen nodig zijn. Dit vraagt (extra) investeringen en hoger brandstofverbruik, terwijl het resultaat - zelfs na extra bewerking - achterblijft.

De mate van binding tussen de aggregaten wordt vooral bepaald door het lutumgehalte: bij een hoger lutumgehalte is de verkruimelbaarheid lager. Bij zware zavel en kleigronden kan deze sterke binding worden tegengaan door organische stof en verhoging van de pH. Bij zandgronden daarentegen is de binding tussen de minerale deeltjes nihil en kan organische stof deze binding bevorderen.